

ham hans borgerlige Agtelse, og saa mister han overhovedet ikke Valgret. Det er en Bestemmelse, med Hensyn til hvilken alle er enige om, at den er i Strid med Grundloven. Det er altsaa ikke hele Straffeloven, den er selvfølgelig gyldig, men kun en enkelt, ubetydelig Bestemmelse i den, om hvilken Domstolene, naar de faar den til Paakendelse, siger, at den er i Strid med Grundloven.

Men baade den højtærede Justitsminister og det ærede Medlem Hr. Zahle nævner yderliggaaende Eksempler, nemlig Eksempler, hvor Situationen er den, at det er hele Loven, det drejer sig om.

Jeg kommer saa til Nellemann, som jo bliver taget til Indtægt. Jeg vil med Hensyn til ham gøre opmærksom paa, paa hvilken Tid det var, han skrev sin Afhandling. Det var nemlig paa en Tid, da Spørgsmaalet endnu ikke var afgjort ved Domstolene. Da kæmpede han for den Anskuelse, som det ærede Medlem Hr. Zahle og den højtærede Justitsminister hævder. De er altsaa tyet tilbage til denne Reaktionens Mand, som han ellers bliver beskyldt for at være. Men baade det ærede Medlem Hr. Zahle og den højtærede Justitsminister ved meget vel, at hvis Nellemann skulde have skrevet sin Afhandling i Dag, vilde han have sagt: af de og de Grunde tror jeg, at min Anskuelse er rigtig, men Højesteret har sagt, at den er urigtig. Altsaa, hvis Nellemann havde levet ca. 20 Aar længere og skulde have skrevet sin Afhandling, vilde han have sagt: Denne Undersøgelse er overflødig, thi det er fastslaaet, at Højesteret kan afgøre dette Spørgsmaal.

Derfor maa jeg til Slutning sige, at hele denne Diskussion, der altsaa er kommet ind paa Grund af Bestemmelsen om offentlig Votering, er temmelig ørkesløs, for givet er det, at det er dansk Lov og Ret for Øjeblikket, at Højesteret kan afgøre, om en Lov er grundlovsstridig eller ikke. Det er udtalt i en Landsretsdom, og det er udtalt i Højesteretsdommes Præmisser flere Gange, at Højesteret mente sig kompetent til at afgøre dette Spørgsmaal. Det er altsaa gældende dansk Lov og Ret, det er Praxis, det vil ingen kunne modsige, og det kan kun forandres ved en Grundlovsforandring.

Og hertil vil jeg sige, at jeg forstaaer ikke, hvorfor det ærede Medlem Hr. Zahle, som har været med til at give en Grundlov, og som nu har den Mening, han her kæmper for, ikke, den Gang vi fik Grundloven af 1915, eller da vi senere fik den af 1920, kom med Forslag, som afgjorde Spørgsmaalet om, hvorvidt Domstolene havde denne

Kompetence eller ikke. Saa havde vi faaet en udtrykkelig Afgørelse. Den eneste, der nu kan afgøre Spørgsmaalet, er Højesteret, og den har slaaet det fast. Da Grundloven af 1915 blev givet, havde der været Tid til at faa dette Spørgsmaal afgjort, men da mødte hverken det ærede Medlem Hr. Zahle eller den nuværende Justitsminister frem med Forslag i den Retning.

Jeg maa derfor til at henvende mig til det ærede Medlem Hr. Zahle. Det ærede Medlem Hr. Zahles Stilling til hele Spørgsmaalet er mig aldeles gaadefuld. Jeg forstaaer den højtærede Justitsministers Stilling, han holder paa Fler-talsregimentet, det er Udtryk for Demokratiet, det er det, der er afgørende. Men det ærede Medlem Hr. Zahles Stilling er mig ganske uforstaaelig. Det ærede Medlem Hr. Zahle siger Sp. 4452: „De forskellige statslige Magtfaktorer er uafhængige af hinanden.“ Den ene kan ikke paakende den anden. Altsaa det ærede Medlem Hr. Zahle slutter sig med denne Udtalelse til Ørsted. Ørstedes Lære sejrede imidlertid ikke paa den grundlovgivende Rigsforsamling, for saa vidt angaar Øvrigheden. Altsaa, den Lære, det ærede Medlem der stiller op, var Ørstedes Mening før Grundloven, men den blev stemt ned, for saa vidt angaar Øvrigheden. Altsaa, det ærede Medlem Hr. Zahle er ikke i Overensstemmelse med Ørstedes Lære.

Og heller ikke med Nellemanns Lære. Thi hvad siger det ærede Medlem Hr. Zahle? Han siger Sp. 4451: „Højesteret kan ikke tilsidesætte en Lov. Men naar en Lov ikke er blevet til paa lovlig Maade, er den ikke Lov, og naar Højesteret ikke dømmer efter den, tilsidesætter den ikke Loven, og saaledes forelaa det i Provisorietiden. Provisorierne var ikke udstedt paa den i Grundloven foreskrevne Maade og ikke opretholdt paa den Maade, Grundloven foreskriver, og derfor var de ikke Love.“ Altsaa, det ærede Medlem Hr. Zahle tænker paa Fremgangsmaaden og finder her den afgørende Forskel: ved foreløbige Love har man ikke fulgt den foreskrevne Fremgangsmaade, derfor er de ikke lovlige; i alle andre Tilfælde er Lovene lovlige. Men der siger Nellemann: Man kan selvfølgelig ikke paaberaabe sig, at den foreskrevne Fremgangsmaade ikke er fulgt, for saa kommer vi til at antage, at ogsaa en Lov er i Strid med Grundloven, fordi man ikke har fulgt den Fremgangsmaade, der er foreskrevet i § 95. Altsaa, det ærede Medlem Hr. Zahles Mening forstaaer jeg heller ikke med Hensyn til Spørgsmaalet